

F. t. l. vedr. lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v.

år. Herved opnås, at krav, der angår byggematerialer, og krav, der angår byggeriets udførelse (dvs. krav, som typisk er reguleret af AB 92 mv.), i reklamations- og forældelsesmæssig henseende reguleres ens.

Justitsministeriet er også enig i forslaget fra en del af udvalget om at sikre, at aftaler mellem tidligere omsætningsled om en (kortere) reklamationsfrist ikke afskærer forbrugere fra at gennemføre erstatningskrav mod tidligere omsætningsled, hvis betingelserne herfor i øvrigt ville være opfyldt. Det foreslås, at reglen formuleres i lyset af, at reklamationsfristen for byggematerialer ikke forlænges, men afskaffes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, 3 og 4 (forslag til købelovens § 1, stk. 3, § 54, stk. 3 og 4, og § 83, stk. 2) og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at den foreslåede særlige regel om, at aftalte reklamationsfrister ikke kan gøres gældende over for senere erhververe, der handler uden for deres erhverv, alene finder anvendelse på krav, der fremsættes af en senere erhverver, hvis dennes køb er sket efter lovens ikrafttræden. Justitsministeriet har overvejet, om reglen alene burde finde anvendelse på aftaler mellem tidligere omsætningsled, som indgås efter lovens ikrafttræden. En sådan overgangsregel ville imidlertid placere senere erhververe i en bevismæssigt vanskelig situation, da disse i givet fald ville skulle bevise, at aftalen mellem de tidligere omsætningsled var indgået efter lovens ikrafttræden. Det foreslås derfor, at tidspunktet for aftalen mellem den senere erhverver og dennes sælger bliver afgørende.

Der henvises til lovforslagets § 47, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

3.2. Ændring af forsikringsaftaleloven

3.2.1. Gældende ret

Forsikringsaftaleloven indeholder i §§ 29 og 30 regler om forældelse af visse forsikringskrav.

Efter § 29, stk. 1, gælder der for krav, der er grundede i forsikringsaftalen, en kortere forældelsesfrist end efter dansk rets almindelige forældelsesregler. Således forældes krav, der er grundede i forsikringsaftalen, 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om, at det er forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid, jf. § 29, stk. 1, 1. pkt. I øvrigt finder reglerne i 1908-loven anvendelse, jf. § 29, stk. 1, 2. pkt.

Den særlige regel om forældelse af forsikringskrav er oprindeligt begrundet i et ønske om at fastsætte en ensartet forældelsesregel for alle krav i henhold til forsikringsaftaler, som samtidig var betydelig kortere end den dagældende frist på 20 år. Der blev endvidere peget på, at det er af stor betydning for forsikrings-

skaberne at vide, hvilke krav en sikret vil fremsætte i anledning af en forsikringsbegivenhed, herunder af hensyn til den regnskabsmæssige opgørelse af selskabets forpligtelser.

§ 29, stk. 1, omfatter krav, der er »grundede i forsikringsaftalen«, dvs. støttes på forsikringsaftalen. Det kan f.eks. være forsikringssselskabets krav på præmie og den sikredes krav på forsikringsydelsen.

Krav, der ikke støttes på forsikringsaftalen, forældes derimod efter dansk rets almindelige forældelsesregler i 1908-loven og Danske Lov 5-14-4, selv om der måtte være tale om krav, der angår eller udspringer af et forsikringsforhold. Tilbagesøgningskrav vedrørende for meget betalt præmie eller for meget udbetalt erstatning kan f.eks. ikke anses for »grundede i forsikringsaftalen« og er dermed ikke omfattet af forsikringsaftalelovens § 29.

Krav på renter af forsikringsydelsen støttes normalt heller ikke på forsikringsaftalen, men følger af forsikringsaftalelovens § 24, stk. 2. Sådanne rentekrav er ikke omfattet af forsikringsaftalelovens § 29, men af 1908-lovens 5-årige forældelsesfrist, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 2, da de ikke er grundede i forsikringsaftalen, men i forsikringsaftaleloven.

Forsikringsaftalelovens § 29 indeholder således to frister, en 2-årsfrist og en 5-årsfrist.

2-årsfristen regnes fra udgangen af det kalenderår, hvor fordringshaveren fik kundskab om sit krav og om, at det er forfaldet.

Ifølge ordlyden af § 29 begynder forældelsesfristen først at løbe, når fordringshaveren har faktisk viden om kravet. I praksis synes det afgørende forhold dog i almindelighed at være, hvornår den relevante følge har vist sig på en sådan måde, at den sikrede har rimelig adgang til at gøre sit krav gældende. Der skelnes således i praksis sjældent mellem et »objektivt« konstaterbart tidspunkt, hvor fordringshaveren bør opnå kendskab til sin fordring, og et »subjektivt« tidspunkt, hvor vedkommende rent faktisk opnår et sådant kendskab.

Ved siden af den 2-årige forældelsesfrist gælder en 5-årig forældelsesfrist. Denne frist regnes fra kravets forfaldstid.

Kravets forfaldstidspunkt fastlægges – for så vidt angår sikredes krav på forsikringsydelsen – med udgangspunkt i § 24, stk. 1, hvorefter forfaldstiden er 14 dage efter det tidspunkt, hvor forsikringssselskabet har været i stand til at indhente de nødvendige oplysninger til bedømmelse af kravet. Bestemmelsen fastlægger efter sin ordlyd alene betalingstidspunktet for forsikringsydelsen. Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til det lovudkast, som forsikringsaftaleloven er ba-